

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๕

เทศน์ไม่เต็มเหนี่ยวของธรรม

สรุปทองคำและดอลลาร์จากวันที่ ๑๙ ม.ค.ถึงวันที่ ๕ ก.พ. ทองคำได้ ๑๓ กิโล
๒ บาท ๔๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๓,๘๖๙ ดอลลาร์

ที่วัดเจติยหลวงเราเห็นพระมีจำนวนมากเราก็เทศน์สอนพระ สอนพระนี้ยังไม่
ได้แผ่ร้อนนะ ประชาชนล้นมันอ่อน หวานนิดก็ไม่ได้ เค็มนิดก็ไม่ได้ เผ็ดนิดก็ไม่ได้ ล้น
มันอ่อนประชาชน เทศน์วันนั้นเทศน์สอนพระ ปานนี้มันไปพยายามป้ายล้น บำบัดรักษา
ล้น ล้นถูกอะไร โดนหลวงตาเขกเขาก็จะว่าง อันนี้เทศน์ธรรมดา เรียกว่าอ่อน ๆ นะนั่น
ถ้าเป็นเทศน์สอนพระล้น ๆ เรียกว่าสำนวนนี้อ่อน ยังอ่อนอยู่มาก ให้เต็มตามคำว่า
เทศน์สอนพระ หมายถึงพระปฏิบัตินะ นี่เริ่มต้นสำนวนนี้อ่อน นี่จะเริ่มก้าว ก้าวเรื่อย ๆ
ความจริงอยู่ที่ไหน ๆ ธรรมจะพุ่ง ๆ ความสกปรกโสภมอยู่ที่ไหน น้ำที่สะอาดคือธรรม
จะชะล้างไปจึก ๆ พุ่ง ๆ ท่านไม่ได้คิดว่าอันนี้สกปรก ตำนานิตีเยนความสกปรก แล้ว
มาตำหนิตีเยนธรรม แม้จะสะอาดมันก็บอกว่าสกปรกอย่างนั้นก็ตาม แต่ธรรมไม่มี
ท่านเรียกว่าธรรม ตายใจได้ ถ้าสอนไม่ตรงความจริงไม่เรียกว่าธรรม

ที่นี้เวลากิเลสมันหนา ๆ มันถึงไม่ยอมรับธรรม พุดให้ฟังอย่างนี้ละ มันไม่ยอม
รับธรรม คือกิเลสก็จะเคยพุดแล้ว สงวนตัวที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส แล้วตัวสกปรกเลว
ร้ายที่สุดก็คือกิเลส ที่สะอาดที่สุดก็คือธรรม ธรรมที่แสดงไปเหมือนน้ำที่สะอาดชะล้าง
ลง ๆ สะอาดที่สุดคือธรรม ตรงแนวที่สุดต่อจุดที่หมาย ๆ คือที่ไหนสกปรกโสภมแล้ว
สาดลง ๆ เรื่อย จะไม่คำนึงเรื่องใดนะ คำนึงตั้งแต่สาดตามจุดที่สกปรก ๆ เรื่อย ๆ ไป
อย่างนั้น ที่นี้กิเลสมันปิดป้องตัวของมัน ว่าท่านเทศน์ดูเทศน์ดำ เทศน์หยาบเทศน์โลน
เทศน์สกปรก ตัวมันสกปรกมันไม่ให้แตะ ธรรมของพระพุทธเจ้าเท่ากับน้ำสะอาด
สกปรกที่ไหนใช้ไหม ชะล้างลงไปนั้น ทำไมกิเลสจึงหาเรื่องราวเทศน์สกปรก แล้วโลกก็
โลกกิเลสก็เชื่อไปตามกิเลสเสียทั้งหมด อู๊ย ท่านเทศน์สกปรกใช้ไหม โอ๊ย ใช้ทันทีเลย
นั่นเห็นไหม นี่เราถึงอ่อนใจนะ คือไปตามความจริงไม่ได้

เพราะฉะนั้นการเทศน์จะเทศน์ขนาดไหนก็ตาม มันจะมีแง่ ๆ แบ่งไว้สำหรับ
ส้วมสำหรับถ่านอยู่นั้นแหละ ถึงขยะอยู่นั้นแหละ ไม่ไปเต็มเหนี่ยวของธรรม เวลา
ปฏิบัติไม่มีอย่างนั้น ฟังซิภาคปฏิบัติ เราปฏิบัติต่อกิเลส พัดกับกิเลสด้วยธรรม ๆ จะไม่
มีรอไว้ตรงไหนเลย จะพุ่ง ๆ นี่การปฏิบัติ ที่นี้เวลากิเลสเปิดออก ๆ ที่ไหนไม่ควรรู้มันก็
รู้ กิเลสปิดไว้ไม่ให้รู้ไม่เห็น พอต้อออก ๆ ชะล้างออกมันก็ค่อยจางไป ๆ ที่นี้ก็ค่อย
สว่างเห็นไป ๆ อย่างนั้นละท่านจึงเห็นเต็มเม็ดเต็มหน่วย ด้วยการชะล้างเต็มเม็ดเต็ม

หน่วย ชะล้างของสกปรกจะว่าไง แล้วจะไม่ให้ท่านเทศน์อย่างนั้นยังงัย สอนโลกที่สกปรกสอนเพื่อความสะอาดก็ต้องสอนอย่างนั้น แล้วกิเลสมันก็ปิดป้องตัวของมัน หาเรื่องราวว่าสกปรกโสมมอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นทั่วโลกเพราะมีอยู่กับหัวใจทุกคน หลักความจริงเป็นอย่างนั้น คือกิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกันตลอด มันปิดมันป้องตัวของมันตลอด

กิเลสมันมากต่อมาก ธรรมก็ต้องมีแบ่งรับแบ่งสู้บ้างเป็นธรรมดา เช่น ไปสถานที่ใดอย่างที่ว่าให้หนักด้วยความสะอาดคือธรรมชะล้างไป ไม่ แน่ะ มันสกปรกเกินกว่าที่จะยอมรับน้ำนะ ก็สาตลงไปแช่ก ๆ เหมือนรดน้ำมนต์นั้นแหละ ไม่ลงตุ้มเลย ท่านทั้งหลายฟังเสีย สนามเวทีระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันของผู้ปฏิบัติธรรมต้องเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างอื่นไม่ได้ หนัก เราจะเอามาสอนหมดไม่ได้ ต้องแยกแยะไปพอนั้น ๆ เท่านั้นมากกว่านั้นไม่ได้ พอถึงมันได้แล้วที่นี้เอาละนะ หนักเท่าไรยิ่งถึงใจ ๆ ท่านไม่ได้มาคำนึงถึงเรื่องความหยาบความโลน ท่านจะมุ่งต่อความจริงจริง ๆ เพราะธรรมเป็นของจริง ชัดเข้าไปหา ความสกปรกก็เป็นของจริงอันหนึ่ง อันนี้ก็จริงจึงต้องชะล้างกัน ๆ พระผู้ต้องการของจริงก็ฟังถึงใจ ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ผิดกันมาก

ผู้ปฏิบัติเป็นผู้ที่เห็นฤทธิ์เดชของกิเลสกับฤทธิ์เดชของธรรมพืดกัน จะไม่มีใครรอใครเลย ยิ่งธรรมะถึงขนาดนั้นแล้วยิ่งไม่มีคำวารอ หมุนตัว ๆ ชัดเลย กิเลสวิ่งหัวซุกหัวซุนถึงขั้นนั้นแล้ว ถึงขั้นมันต่อต้านฝ่ายธรรมนี้สลับสไลไปนูน ของง่ายหรือ คลื่นของกิเลสมันหนัก ฝ่ายธรรมคือความพากความเพียร สติปัญญา ความอดุสสำหรับพยายาม ความอดความทนลุ่มเหลว ๆ กิเลสคลื่นมันหนา แต่ต้องทน ทนหลายครั้งหลายหนก็ค่อยเบาไป ๆ เดี่ยวก็ได้ผลขึ้นมาทางด้านธรรมะเป็นคู่เคียงของใจ และเป็นสักขีพยานของใจ ดูดเต็ม แล้วความเพียรก็หนาขึ้นแน่นขึ้นเรื่อย

ใครจะเรียนขนาดไหนก็เรียนเถอะ นี่เรียนมาแล้ว แยกคัมภีร์หลังหักก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรถ้าเรียนเฉย ๆ ไม่ได้สนใจปฏิบัติ มันเหมือนนกขุนทองแก้วเจ้าขา ไม่ได้เห็นอรรถเห็นธรรมนะเอาแต่ความจำ ใครเรียนก็จำได้ทุกคน เด็กเรียนก็จำได้ ผู้ชายผู้หญิงใครเรียนจำได้ทั้งนั้น มันได้แต่ความจำ จำชื่อจำนามของมัน ตัวจริงของมันไม่ได้ไม่ได้ละไม่ได้ถอนไม่ได้ขำมันเหมือนภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติไปพร้อมกันเลย พอแลกเปลี่ยนออกมาแล้วขึ้นเลย แพลนก็คือศาสนธรรม ชี้แจงบอกทั้งทางถูกทางผิด ทางนี้ก็ดำเนินตาม ๆ ก็เจอตามท่านสอน เพราะท่านสอนไม่ผิด บอกแล้วว่าสวากขาตธรรมไม่มีคำว่าผิด มันผิดแต่พวกเราผู้ปฏิบัติตาม ไปนี้แฉลบออกนี้เสีย ๆ ไม่ตรงตามทางที่ท่านสอนแล้วก็ไม่รู้ไม่เห็นธรรม

จากนั้นก็เอากิเลสไปโจมตีธรรม ธรรมไม่มีมรรคมีผลไม่เกิดประโยชน์ ธรรมคือ ธรรมล้ำสมัย กิเลสมันทันสมัยเหยียบหัวเราให้ไปทำหนีธรรมมันไม่ได้คิดนะ นี่มันนำ สลัดสังเวชนะ กิเลสหนานขนาดนั้น จนกระทั่งต่อไปนี้ศาสนาจะออกมาเปิดเผยไม่ได้นะ ผู้ปฏิบัติธรรมต้องไปแบบซุก ๆ ซ่อน ๆ เพราะคลื่นกิเลสมันหนา เขาพูดเยาะเย้ย ถากถางประเภทต่าง ๆ ไปแล้ว เดียวนี้เขาจะไปสวรรค์นิพพานนะนี่ มันเป็นนะ ที่นี้คน มีหัวใจมันก็อายุไซ้ไหม ราคาญด้วยอายุด้วย ไปวัดไปวาไปปฏิบัติธรรมก็หลบ ๆ ซ่อน ๆ ไปอย่างนั้น ไปอย่างเปิดเผยไม่ได้เพราะคลื่นกิเลสมันหนา ต่อไปจะเริ่มนะ มันจะ เริ่มไปเรื่อยหนาไปเรื่อย

กิเลสหนาไปเท่าไรโลกยิ่งรุ่มร้อน ยิ่งเป็นพินเป็นไฟ แล้วมันก็เอาเอาเคลือบน้ำ ตาลไว้ที่ปลายเบ็ด ๆ เหมือนเหยื่อล่อปลาไปเรื่อย ทางทุกซกก็ทุกซก จะเห็นโทษมันก็ไม่ เห็นเพราะมันล่อไว้ข้างหน้าเรื่อย มันมีฉากหน้าฉากหลังสลับซับซ้อนมากไม่มีอะไรเกิน กิเลส เพราะฉะนั้นมันถึงได้ครองหัวใจโลกทั้งสามแดนโลกธาตุอยู่ได้อำนาจของกิเลสทั้ง หมดยุติ ฟังซิ ผู้ท่านพ้นไปแล้วมองดูมันดูไม่ได้ ถ้าจะว่าดูไม่ได้ มันขนาดนั้นนะ ทั้ง ๆ ที่ท่านก็เคยเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เวลาท่านผ่านไปแล้วท่านก็เห็นเรื่องของท่าน เห็น เรื่องของท่านกับเห็นเรื่องของโลกก็แบบเดียวกัน

เคยเกิดเคยตายก็กัปก็กัลป์ ตายกองกันอย่างนี้มากี่ภพกี่ชาติ เป็นภพเป็นชาติ อะไร ๆ บ้างนับไม่ได้ก็เหมือนกันแต่ละคน ๆ ใครอย่าประมาทกันนะ เอาธรรมพระ พุทธเจ้าจับมันเห็นหมดจะว่าไง ไม่งั้นสอนโลกได้หรือ นี่ละธรรมของศาสดาผู้สิ้นกิเลส ท่านสอนท่านสอนไม่ผิด ไม่ได้มีผิดเลย นอกจากเราคลื่นกิเลสมันฝืนแต่ธรรม ๆ ครอบ ครอบอยู่ตลอดเวลา มันไม่ได้ยอมตามธรรมง่าย ๆ นะมันถึงไปไม่ได้ มันคลื่นหนา ขนาดนั้น มันสลับซับซ้อน แง่นี้หลอกแแง่นี้ ๆ ทางทุกซกก็ทุกซกจะเป็นจะตาย ถ้าตามเหตุ ตามผลของธรรมแล้วทุกซกเพราะเหตุอะไร นั้น มันวิงวาทความทุกซก วันนี้จิตของเราสูง มากมันยุ่งเพราะอะไรถามหาเหตุ อ้อ เพราะเหตุนั้น แก่เหตุนั้นแล้วทุกซกก็เบาละ ๆ

แต่นี้มันไม่เห็นโทษของทุกซก มีแต่บ่นว่าทุกซก ไปที่ไหนบ่นว่าทุกซก ใครที่จะพูดว่า สุขไม่เห็นมี นี่อำนาจของกิเลสบีบบี้สีไฟทุกซกด้วยกันหมด เราอย่าเอามาเทียบมาเปรียบ นะ ถ้าไม่มีธรรมในหัวใจไม่มีเกาะมีดอนเป็นที่ซุกหัวนอนนะ พูดฟังให้ชัดเจนที่นี้้องทั้ง หลายถ้าไม่มีธรรม ใครจะเอาอะไรมาอวดอวดอวด เป็นเรื่องของกิเลสซึ่งสั่งสมกองทุกซก เผาหัวใจโลกทั้งนั้นแหละ ไม่มีอะไรดีถ้าลงกิเลสได้แทรกอยู่ในนั้นแล้ว ถ้ามีธรรมแทรก พออยู่ได้ คนจนคนมีอยู่ได้ พอซุกหัวนอนได้ พอหลีกพอเว้นได้ พอคิดพออ่าน ไตร่ตรองแก้ไขกันได้ เหมือนโรคกับหมอกับยาที่พอฟัดพอเหวี่ยงไปได้ ไม่ใช่โรค ประเภทไอซึยู

ต่อไปนี่มันจะเป็นประเภทไอซียูนะพวกเรา จะไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงศาสดาคือหมอ อรรถธรรมคือยา มันจะไม่ฟังนะต่อไปนี่ ไม่มีอะไรดียิ่งกว่าห้องไอซียู ขนเข้ามา ๆ เต็มที่แล้วก็ชนกันเข้าห้องไอซียู แล้วขนไปเผา ๆ เรื่อย ๆ อันหนึ่งก็ล่อไว้ พอเป็นไขจามฟัก ๆ แฝก ๆ เป็นเครื่องล่ออีกอันหนึ่งนะ พอจามฟัก ๆ โห วันนี้ไม่สบายเป็นหวัดไปหาหมอ ถ้าหมอไม่มาไปหาหมอ บางทีตามหมอมามาโดยด่วนก็มี จามฟัก ๆ มันสั่งสมโรคไอซียูไว้ขนาดไหน มันถึงมาเป็นโรคยุ่งเหยิงวุ่นวาย เขาว่าโรคประสาท ๆ จะเรียกโรคอะไร โรคบ้าเข้าใจไหม มันคิดมาก มันรู้หมดนะไม่ใช่คุย นอกจากไม่พูด เพราะธรรมไม่อัดไม่อันตันใจ ไม่ติดไม่ดั้นไม่ผลักไม่ดันพอจะให้ไปพูดกับเขา รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น เพราะไม่มีอะไรที่จะมากดถ่วงจิตใจที่หลุดพ้นจากธรรมชาติเหล่านี้ได้ เป็นแต่เพียงว่ารับทราบที่รู้ว่าเห็นไปธรรมดา จะสร้างอารมณ์ยุ่งเหยิงวุ่นวายขุ่นมัวไปกับสิ่งนั้นก็ไม่ใช่ จะสร้างความยินดีปีติวิ่งไปกับเขา เป็นบ้าแบบเขาก็ไม่ได้

เพราะบ้ามันบ้า ๒ แบบ ถ้าดีใจก็จนเป็นบ้า ถ้าเสียใจก็เป็นบ้า มันบ้า ๒ บ้าเข้าใจไหม เราทุกคนมีเป็นคู่เคียงบ้า ๒ บ้าด้วยกัน ธรรมท่านไม่มี ท่านเห็นทั้งสองเลื่อนเลย สอนโลกท่านสอนด้วยความพอของท่านแล้ว ท่านไม่ได้สอนด้วยความทวิโหทัยไปแบ่งสันปันส่วนเอาความสุขความทุกข์มาเผาตัวเองเหมือนเขานะ ต่างกัน จึงว่าธรรมเป็นของเลิศ เวลาเหนือแล้วมันเห็นหมดจะว่าไง ใครจะว่าอะไรไม่เคยฟังใคร ก็มีแต่พวกสัว่มพวกถ่านมันบ่นอ้อ ๆ อ่า ๆ มันโจมตีมันเห่าอยู่ในถังขยะ เห่าฟ้าเข้าใจไหม เห่าชิฟ้าอยู่ไหน มองหาฟ้าจริง ๆ ก็ไม่เห็นแล้วมันจะไปเห่าที่ไหนถูกเห่าฟ้า

พวกเราพวกรวมเห่าฟ้า โอ๊ย พูดแล้วน่าทุเรศนะ ไอ้เรื่องกิเลสตัณหาอย่างเมืองไทยของเรานี้มันจะเอาให้จมได้จริง ๆ นี่เรารู้เรศมาก สะดุดเรื่อยนะ มาช่วยชาติคราวนี้เราถึงรู้สึกเราสลดเรื่อย สะเทือนเรื่อย บางทีก็พูดออกมาเพราะความกระเทือน มันหากเป็นของมันนั้นละ ใครไม่รู้ด้วยเรารู้ของเราเองจะว่าไง มันเป็นอย่างไง ๆ อำนาจของกิเลสมันพืดมันเหวี่ยงกันอยู่ อย่างทุกวันนี้เห็นไหมละ ประชาชนราษฎรเขาอุทิศทรัพย์พยายามควักเอาเนื้อเอาหนังเอาตับเอาปอดไปให้เป็นค่าเลี้ยงดู ให้เป็นผู้ปกครองบ้านเมือง ให้เป็นผู้นำของประเทศชาติบ้านเมือง หน้าที่การงานมอบให้วังราชการงานเมืองต่าง ๆ หน้าที่การงานมอบให้วังราชการงานเมืองต่าง ๆ ตั้งแต่ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงนายกรัฐมนตรี

เหล่านี้กินเงินเดือนของพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศ เขาจ้างเข้าไปแล้ว ครั้นเข้าไปแล้ว เงินเดือนไม่มีความหมายยิ่งกว่าเงินเดือน เข้าใจไหม เงินดิน เงินใต้โต๊ะใต้เก้าอี้ เงินใต้ดินใต้น้ำที่ไหน ไปทำที่ไหนมันจะมีทำเอาทำได้ทำเสีย ทำคดทำโกงทำริดทำไถอยู่

ในตัวของมันเสร็จ นี่มันเอาเงินอันนี้มากกว่าเงินเดือน เพราะฉะนั้นเมืองไทยเราถึงได้จม ถ้าธรรมดาของเมืองไทย ที่สละให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ไปทำหน้าที่เพื่อบ้านเมือง บ้านเมืองต้องเจริญ เพราะต่างคนต่างทำหน้าที่ สมความมุ่งหมายของประชาชนที่มอบความไว้วางใจให้ นี่มันไม่ทำ

โลกก็โลกเสียจนจะเป็นจะตาย บ้านเมืองจะจมไม่สนใจ ขอให้เจ้าของได้นั่งเก้าอี้อยู่บนหัวคน ชี้อัดหัวคนแล้วพอ นี่เห็นไหมกิเลสมันหนา มันอยู่ในหัวใจ ยิ่งมีอำนาจมากเท่าไร กิเลสตัวนี้ยิ่งหนาแน่น ยิ่งสร้างความชั่วช้าลามกมากเข้า ๆ หนักเขาไม่มองเห็นใคร ๆ แต่ตัวกรรมที่มันกำลังสร้างเผาหัวใจมัน มันก็ไม่ดู กิเลสหลอกไว้ไม่ให้ดู ให้มีแต่ความอยากความทะเยอทะยานติดดิน จะได้เท่าไรจะเอาเท่าไร ที่นั่นจะได้เท่าไรที่นี้จะได้เท่าไรเรื่อย นี่กิเลสหลอกไว้แล้วนะ ที่นี้ก็โกยไฟเข้ามา ๆ ธรรมท่านเห็นหมดนี้ ออกไปโกยเพื่อมาเป็นความสุขความเจริญ หรือเป็นความเพลิดเพลินใจ เป็นที่อบอุนใจเพราะเราได้สิ่งของเหล่านั้น จะได้มาทำไหนก็ตาม ขอให้ได้มาเราพอใจ จิตมันหลอกไปอย่างนี้ซิ

ที่นี้โกยเข้ามามีแต่ไฟ ๆ เพราะมันไม่ใช่ของเรา ของเหล่านี้ของประชาชนทุกคน ใครไม่เสียชีวิตสมบัติของใคร สมมุติว่าแยกไปเสียภาษีอากรหรืออะไรก็ตาม เกี่ยวกับส่วนรวมเขาพอใจจ่าย ๆ นี่เป็นของมีเจ้าของทุกคน ใครไม่เสียชีวิต ต้องเสียชีวิต แต่เหตุผลเป็นเครื่องบังคับ ในสัตว์หมู่สัตว์พวกที่อยู่ร่วมกัน ต้องเสียสละเพื่อหมู่เพื่อพวกเพื่อคณะ เพื่อชาติบ้านเมืองก็ต้องเสียสละออกไป เต็มกำลังความสามารถ ครั้นเอาไปแล้ว แทนที่จะย้อนมาเป็นผลประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง ให้สงบร่มเย็นเป็นสุขเจริญรุ่งเรือง มันกลับมาทำบ้านเมืองให้ล่มให้จม เพราะความริตความโลภความคดความโกงของกิเลสตัวโลกมาก ๆ ตัวตึ้นยศบ้านั้นนะ ตึ้นอำนาจตึ้นยศ

สุดท้ายก็โกยสมบัติของเขาที่เขาไม่ได้มาเพื่อพวกเรา เขาให้มาเพื่อส่วนรวม มันก็กลายมาเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองด้วยกันนั้นแหละ กับตัวเองกำลังเพลินนั้น เพลินหาไฟมาเผา ไฟมันก็เข้ามาพร้อม ๆ เปิดประตูให้มัน เพลินมากเท่าไรอยากได้มากเท่าไร ริตโลภมากเท่าไร คดโกงมากเท่าไรยิ่งเปิดทางให้ความชั่วไหลเข้า ๆ มันก็หมุนเข้ามาตายแล้วไม่ต้อง ใครจะเก่งกว่าพระพุทธเจ้าไม่มี ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า จึงสอนไว้ว่าอย่าทำนะ พระองค์ผ่านมาหมดแล้ว รู้ทั้งดีทั้งชั่วไม่งั้นสอนโลกได้ยังไง

พวกเราอย่าพากันเป็นบ้านะ เราทุเรศจริง ๆ แล้วมันก็ได้มาเกี่ยวข้องจนได้ อย่างว่า ทั้ง ๆ ที่เราไม่เอาอะไรเลยนะ เราช่วยโลกเราหวังอะไร เราไม่เอาอะไร มีแต่การช่วยโลกล้วน ๆ ด้วยความเมตตาสงสาร เงินบาทหนึ่งสตางค์หนึ่งที่มาแปดเปื้อนในใจของเรา ว่าเราเอาไปด้วยความเป็นมลทินไม่บริสุทธิ์ เราบอกเราไม่มี จะให้มากให้

น้อยเราพิจารณาแล้ว จะสงเคราะห์สงหาด้านใดแง่ใดให้ทางไหน เราพิจารณาเรียบร้อยแล้ว ให้ไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ ๆ ตลอดมา นี่ละเราช่วยโลกเราช่วยอย่างนี้นะ เราไม่ได้ช่วยแบบไหน

เพราะฉะนั้นใครจะมาก่อกรรมก่อเวรอาฆาตบาดหมางเราอย่างไร เท่ากับ อาฆาตบาดหมางตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เพราะเราไม่มี จะเอาอะไรมาให้มีกับเรา มันก็มีแต่ผู้ก่อผู้สร้างเท่านั้นซี่ ทั้งดีทั้งชั่วมีด้วยกัน ถ้าคิดในทางที่ดีก็ดีไป จะมาโจมตีเรา โจมตีเท่าไร ตายก็ตายหลวงตาบ้วนนี้ตาย แต่ธรรมชาตินั้นไม่อยู่ในคำตายคำเป็นอะไรนี้ อันนั้นไปแตะไม่ได้เลย ตัวเองผู้เกิดผู้ตายนั้นแหละจะกอบโกยเอาความสุขความทุกข์ ถ้าเป็นความดีก็เป็นความสุขหนุนเข้าไปด้วยกันแทรกเข้าไป ในขณะที่เอื้อมออกไปทางดีทางชั่ว เปิดทางให้ทางชั่วแล้วความชั่วจะเข้ามา เปิดทางไปทางความชั่วความชั่วเข้ามา ๆ เปิดทางหาความดีความดีจะเข้ามาสวนทางกันเข้ามา ๆ นี่หลักของธรรมเป็นอย่างนั้น ปิดไม่อยู่ ไม่อย่างนั้นไม่เรียกว่าศาสตาดองค์เอกได้ พระองค์รูขนาดนั้นละ จึงว่า โลกวิทู รู้แจ้งโลก รู้หมดทุกแห่งทุกหนรู้ทุกแง่ทุกมุม คือศาสตาดองค์เอก เราฟังท่านด้วยความตาบอดมันไม่สนใจ

แล้วนับวันจะหนาแน่นขึ้นไปนะกิเลสตัณหา ไปที่ไหนไม่เจริญหูเจริญตานะ หากไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้ไปด้วยความถูกต้องโลกนะ ไม่ได้ตั้งใจจะไปชมเชยสรรเสริญโลก ไม่ได้ตั้งใจจะไปเหยียบย่ำหรือดูถูกเหยียดหยามโลก ไปโดยอรรถโดยธรรม ด้วยความเมตตาล้วน ๆ ไปที่ไหนมันแสงแทงตาแทงหูแทงใจมันก็รู้ ๆ เพราะใจเป็นนักรู้จะไม่รู้ได้ยังไง แต่มันไม่ได้เหมือนสิ่งทั้งหลายรู้นะซี่ รู้ก็เหมือนไม่รู้ แน่ละ คือไม่แบกไม่หามทั้งดีทั้งชั่ว เนื่องจากจิตพอตัวทุกอย่างแล้ว เอาอะไรไปเพิ่มก็ตกออกหมด เอาดีไปเพิ่มก็ตกออก เอาชั่วไปเพิ่มก็ตกออก เพราะนี่เป็นแดนสมมุติ ทั้งดีทั้งชั่ว

ยกตัวอย่างเช่น ท่านว่า บุญญาปาปปหิโนบุคคล ผู้มีบุญและบาปอันละเอียดแล้ว นั้นฟังซิ บุญก็เป็นสมมุติ บาปก็เป็นสมมุติ แต่บาปเป็นเครื่องกดลงสำหรับผู้ทำ ได้รับความทุกข์ความทรมาน รับผลของการทำชั่วของตัวเอง ถ้าบุญเป็นเครื่องหนุนขึ้น ๆ ให้ถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง เรียกว่าบุญ ทั้งสองอย่างนี้เป็นสมมุติ บุญเมื่อส่งเจ้าของให้หลุดพ้นไปแล้วเรียกว่า ละแล้ว บุญก็เป็นสมมุติ บาปก็เป็นสมมุติ ละทั้งหมด ท่านจึงเรียกว่าผู้มีบุญและบาปอันละเอียดแล้วได้แก่พระอรหันต์ นอกนั้นเหล่านั้นแบกกันทั้งนั้น ท่านออกจากนี้แล้วท่านไม่มี เมื่อเป็นเช่นนั้นใครจะไปตำหนิติเตียนหรือไปชมเชยสรรเสริญท่านจะเอาอะไรมาดีใจเสียใจ ก็ท่านพอแล้ว ท่านไม่เอา

อย่าพากันลืมนื้อลืมตัว ที่พูดนี้จำไว้นะ ต่อไปนี้คนจะเข้าวัดเข้าวาลำบาก คลื่นกิเลสหนาตามที่เดียว ยิ่งนับวันหนานะ ที่นับวันหนาเพราะอะไร เพราะนับวันที่คนจะ

เป็นบ้ำกักบิเลสให้กิเลสลากจูงไปตลอดเวลา ไม่รู้จักบาปจักบุญ มีแต่ความ
 ทะเยอทะยานความหลงไปตลอดเวลากักบิเลส นี่คือเรื่องของกิเลส ทำให้หลงไปตลอด
 เพลินไปตลอด ทุกข์ขนาดไหนก็เอา ทุกข์บ่นก็บ่นไป ที่ดินกักบิเลสซึ่งมันหลอกไปนั้นก็
 ดิ้นไปอย่างนั้น ไม่ยอมเห็นโทษนะ มันลำบากจริง ๆ นะเรื่องเหล่านี้

ไปนี้พิจารณาซิท่านทั้งหลาย เราไปตั้งแต่วันที่ ๑๙ จนกระทั่งกลับมาเมื่อวานนี้
 รวมทั้งไปทั้งกลับเป็น ๑๘ วัน นับดูซิ วันที่ ๑๙ ออกเดินทางเริ่มยุ่งตั้งแต่เช้าแล้ว จน
 กระทั่งมาถึงเมื่อวาน มาลงรถนี้ก็ยุ่งแล้ว เต็มอยู่ที่นี่ คิดดูว่าให้ดูเข็มไมล์เท่าไรก็เลยไม่ได้
 ถาม มายุ่งอยู่ที่นี่ ออกจากนี้ไปเข้าทางจงกรม จากนั้นก็ปล่อยเรื่องทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็
 สบายมาจนกระทั่งบัดนี้มาพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง หาความสุขมาจากที่ไหนที่จะมาให้
 หลวงตาบัวได้รับ ได้สบาย เอ้อ.หลวงตาไปตั้งแต่วันที่ ๑๙ มาถึงวันที่ ๕ เมื่อวานนี้เป็น
 เวลา ๑๘ วัน หลวงตาบัวได้ความสุขมาเยอะแยะ ความลำบากลำบากหลวงตาบัวปลด
 ปล่อยมันตั้งแต่เริ่มก้าวออกเดินทาง กลับมานี้มีแต่ความเบาหวิว เบาหวิวตายอะไรให้
 พระนวดเส้นแทบตาย อย่างงั้นนะ พิจารณาซิ

ท่านทั้งหลายว่าเราไปหาความสุขหรือแล้วเราไปเอาอะไร เราไม่ได้เอาอะไรเรา
 บอกแล้ว สงเคราะห์โลกอย่างนั้นนะ เราไม่ได้เอาอะไรเลย เพราะฉะนั้นจึงว่าธาตุชั้นธัมม
 มียุ่ที่นี่เราก้เพื่อโลกเพื่อสงสาร ตัวเราเองไปเมื่อไรเราไม่ได้สนใจกับมัน เรื่องความเกิด
 ความตายเรียนมาขาดสะบั้นลงไปตั้งแต่อริยสัจจสมบูรณ์แบบแล้ว ผิงเท่านั้นพอ จะไป
 หลงมันอะไรเรื่องเหล่านี้ ทำให้หลงก็ไม่หลงถ้างได้รู้แล้ว ถ้างไม่รู้ตั้งออกมาหาสู่ที่รู้
 มันก็ไม่เอา เวลามันยึดดึงออกมันก็ไม่ออก เวลามันปล่อยเอาให้ยึดก็ไม่ยึด จึงเรียกว่ารู้
 จริงเห็นจริงละซิ เอาละเทศน์เท่านี้ละพอ พูดไปพูดมาก็เหนื่อย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com